

Bratislav Ljubišić**POSTAJATI MANJI: SA ILI BEZ**

13 – 25. jul 2005.

Kako nastaje grupna izložba i kako se prezentira koncept, ideja koja u suštini i nije problem likovne umetnosti? Imali smo priliku da vidimo čitav niz izložbi u kojima je dokazano mnogo što šta. Od, naprimer ima li Boga i da li je opravdano postojanje crkve kao organizacije ako se Bog ne može dokazati, preko teza da je čovek u suštini nepostojeće biće jer zavisi uglavnom od okolnosti koje namaju nikakvu vezu sa njim do istraživanja prostora u kojem se događa ono što zovemo život. Uvek je posmatrač ostajao pod utiskom da je proizvoljnost ono što obuhvata i izvesne teze. Zašto baš tu upotrebljeni elementi kojima se iskazuje i definiše teza? Zar nisu mogli da se upotrebe neki drugi? Naravno da je odgovor na nivou i da i ne. Dalje, kako se došlo do toka da se jedna filozofema upotrebi u likovne svrhe, da se gradi sistem koji ništa konkretno ne znači niti dokazuje. To su pitanja na koja obično autori i tvorci izložbi ne odgovaraju. Za njih je Kantov postulat o mogućem i o igri koja je suština umetničkog izražavanja dovoljan sam po sebi i sam za sebe da bi nastala izložba. I uvek je nekada u prvom planu a nekada prikrivena teza o politici i mogućnost politizacije umetnosti ono što autor smatra svojim otkrićem i nekom posebnom hrabrošću. Suprotstavljanjem koje uznemirava. Samo se ne zna koga: ako je teza o

ravnodušnim malograđanima sveprisutna, zašto ih onda uznemiravati kada nisu vredni toga? Najzad, nije li način uznemiravanja neka vrsta koketerije sa ni sa čim i ni za koga? Izložba koja je u Likovnoj galeriji Kulturnog centra Beograda nazvana "Postajati manjim: sa ili bez" tipičan je produkt pomenutog načina mišljenja u umetnosti. Zabrinutost za ograničenost, ono što je malo i što će rasti je opšte mesto koje zaista nema neke jasne konture a kamo li misao koja bi svojom čitljivošću dovodila do zanimljive komunikacije i dijaloga izlagača i onih sa druge strane, recimo posmatrača. Fotografije, instalacije, klasična slika, ogledala i dvd materijl zajedno imaju samo osnovnu odliku da realno postoje. I da je to što ih spaja u nekakvu celinu. Sve ostalo je puka slučajnost, šta one predstavljaju ili kako ih čitati je do te mere proizvoljno da bez obzira na vašu želju da se uključite u misao autora postavke, Maje Ćirić, ostajete ravnodušni ili samo paušalno zainteresovani. Tako je mene objekat Talent faktorija ili ti Vladimira Perića zaintrigirao jer ima u sebi artikulisanog i umetničkog oblikovanja. Slike Perića i Dautovića i Igora Marsenića, fotografije Jovane Popić i Ajdan Murtevaoglu, DVD Johane Billing, instalacija Rostana Tavaseieva su, opšta mesta. Može se o njima posebno govoriti, ali kao deo celine, deo sistema mišljenja izložbom izuzetno teško. Dakle, izložba je nešto iz domena slobodne improvizacije koja namerava da pokaže koliko je filozofski obrazovana autorka.. Inače, Maja Ćirić je rođena 1977. godine u Beogradu i za sebe kaže da je interdisciplinarno obrazovan iz istorije umetnosti, kulture, teorije umetnosti i medija. Piše za "Remont magazin".